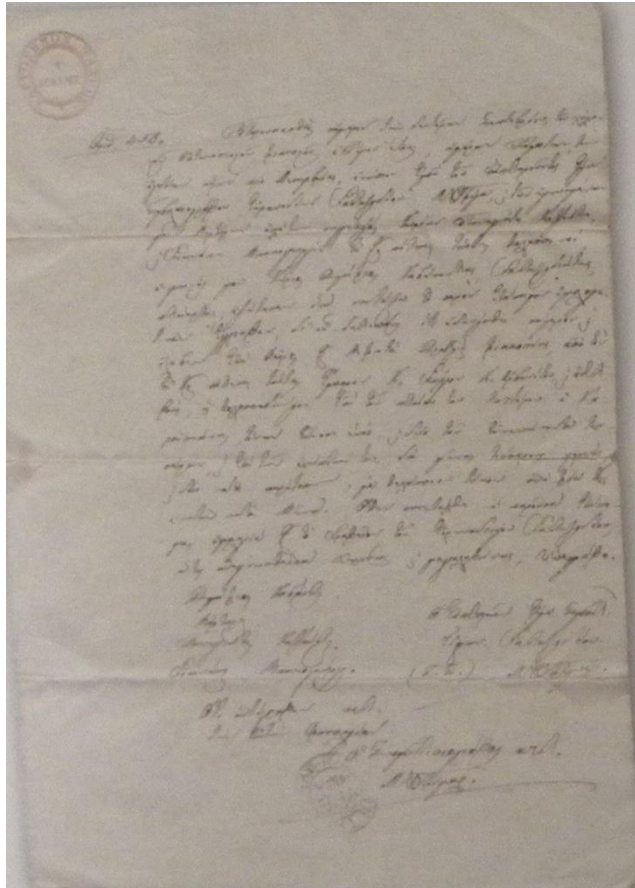
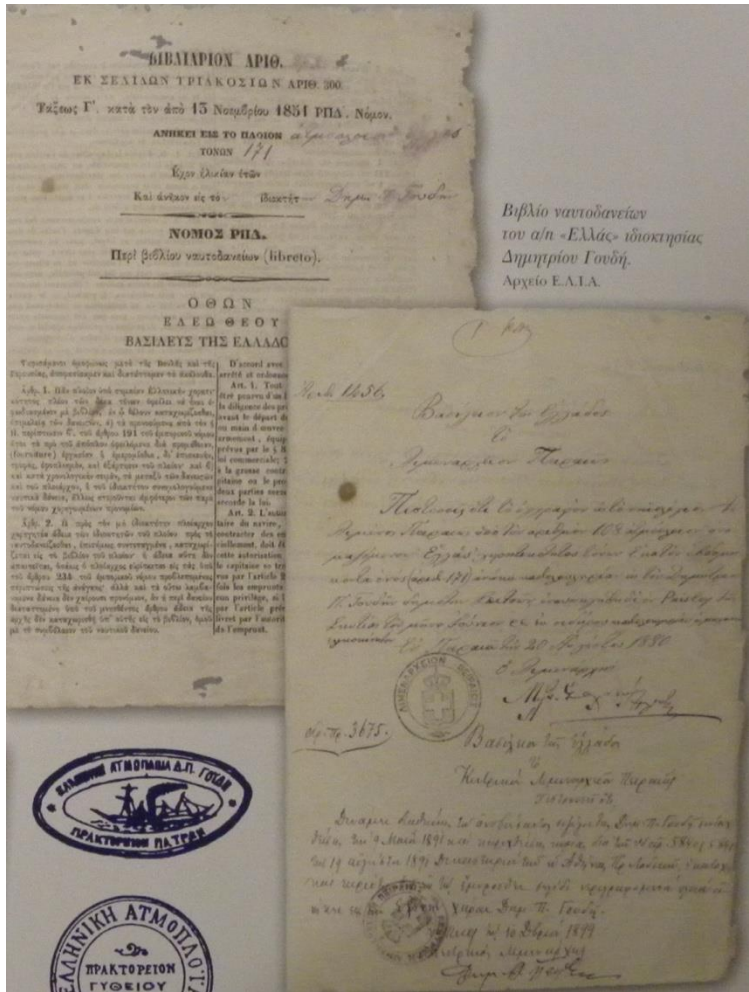


Οι ναυτιλιακές επιχειρήσεις αναπτύχθηκαν κυρίως τον 19^ο αιώνα. Εκείνη την εποχή η όξυνση του παγκόσμιου ανταγωνισμού επέβαλε στην ελληνική ναυτιλία την συνεργασία διάφορων εφοπλιστικών κεφαλαίων για την εξασφάλιση της ναυσιπλοΐας τους ενάντια στους θαλάσσιους κινδύνους. Μετα από μια περίοδο ευμάρειας στην ελληνική ναυτιλία την δεκαετία του 1840 , επήλθε ναυτική οικονομική κρίση στην Ευρώπη τα χρόνια 1849-1851.

Η κρίση χτύπησε και τους Έλληνες πλοιοκτήτες και σημειώθηκαν πολλά ύποπτα ναυάγια . Αργότερα έμειναν γνωστά ως ναυταπάτες. Λόγω αυτού τα ασφαλιστικά γραφεία της Μασσαλίας και της Τεργέστης προειδοποίησαν τους Έλληνες πλοιοκτήτες ότι θα έπαυαν να ασφαλίζουν τα ελληνικά πλοία ή να τους χωρηγούν δάνεια. Την ίδια χρονική περίοδο ο μεγαλύτερος αριθμός των ασφαλιστικών καταστημάτων της Σύρου χρεωκόπησε. Η ελληνική κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει αυτή την κατάσταση, ψήφισε τον Νοέμβριο του 1851 τον νόμο «περί βιβλίου ναυτοδανείων» γνωστό ως libretto στο οποίο ο πλοίαρχος ήταν υποχρεωμένος να εγγράφει κάθε ναυτοδάνειο το οποίο έπαιρνε από κάποια ασφαλιστική εταιρεία.



Βιβλίο ναυτοδανείων βρικίου «Λεωνίδα», ανήκον εις τους Ιωάννην και Αντώνιον Γλύκα»
18 Ιανουαρίου 1840. Αρχείο Ε.Λ.Ι.Α.



Βιβλίο ναυτοδανείων του α/π «Ελλάς», ιδιοκτησίας Δημητρίου Γουδή, Αρχείο Ε.Λ.Ι.Α.

Πηγή: Χαρλαύτη, Τζελίνα, Πλωτώ. Έλληνες παραβοκώρηδες και εφοπλιστές από τα τέλη του 18ου αιώνα έως τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, Αθήνα: Ε.Λ.Ι.Α., 2002.